

РЕШЕНИЕ

№ 7365

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **9375** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ вр. чл. 144, ал.2 и чл.197, ал.2 - ал.4 от същия кодекс .

Делото е образувано по жалба с дата 29.07.2019г. на [фирма] с ЕИК[ЕИК], и седалище С., срещу мълчалив отказ за отмяна на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, с изх.№ С 190022-022-0035835/10.05.2019г. с искане за отмяната на отказа, като съдът укаже на същия орган да се произнесе с изрично решение по направените искания с жалбата по административен ред по изложени фактически и правни съображения.

Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. К., който ангажира писмени доказателства и изслушване на заключение по съдебно-техническа експертиза, а в ход по същество претендира изцяло основателност на жалбата. Претендира по същество свръх обезпеченост на задълженията, а балансовата стойност на имотите е тази от 2007г., същите не били изцяло собственост на дружеството и не са правилно индивидуализирани, което се доказвало от техническата експертиза. Претендира направените разноски по списък.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез юрк. Й., оспорва жалбата изцяло като неоснователна и недоказана, като не било налице свръх обезпечение, тъй като дружеството не е доказало, каква е реалната стойност на имотите към момента на постановяване на решението. В хода на изпълнителното производство не е направен и не е приемана пазарна стойност на имотите. Взета е предвид придобивната стойност.

Излага съображения в писмени бележки, съответни на мотивите на решението. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети писмените доказателства по административната преписка, допълнително представени от жалбоподателя и изслушани заключения на вещи лица по съдебно-икономическа и съдебно счетоводна експертизи.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид, доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна прие следното:

С Решение №ПИ-269/15.07.2019г. на изпълняващият длъжността директор на ТД на НАП – С., съгласно Заповед №3869/10.04.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, е постановено във връзка с жалба от дата 01.07.2019 г. на [фирма] срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) №С190022-022-0035835/10.05.2019 г., издадено от М. С. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Съгласно чл.197, ал.1 ДОПК, директорът следва да постанови решение по жалбата в 14-дневен срок, който срок в случая е спазен.

С решението на директора на ТД на НАП е оставена без уважение жалбата по административен ред срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С 190022-022-0035835/10.05.2019г., издадено от М. С. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С.. По преписката е представено писмо от 18.07.2019г. за изпращането на решението на дружеството, но няма данни за датата на получаването му. Липсата на данни за датата на връчване на решението се твърди и съпроводителното писмо от ответника. При тези обстоятелства, съдът приема подаването на жалбата до съда в срок, но срещу решението на директора и на основание чл.197, ал.2 ДОПК.

Следователно, жалбата по делото е процесуално допустима по чл.197, ал.2 ДОПК и следва да бъде разгледана по същество.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) №С190022-022-0035835/10.05.2019 г., е наложена възбрана върху имоти, за които дружеството претендира, че не са изцяло негова собственост, имало претенции от множество трети лица и се водели редица съдебни дела, представени са нотариални актове и решения, още с жалбата по административен ред, допълнително и пред съда, претендира се и, че стойността на възбранените имоти значително надвишава обезпечените публични вземания.

С оспореното по делото решение възражението на жалбоподателя за свръхобезпечение, е прието за неоснователно и недоказано, тъй жалбоподателят не е представил никакви надеждни доказателства в подкрепа на своите твърдения за актуалната стойност на недвижимите имоти, а директорът счита, че е извън кръга на правомощията му да изисква и издирва доказателства, за които доказателствената тежест е разпределена на жалбоподателя. Окончателната оценка на имота следвало да бъде изготвена след извършването на опис на същия. Видно било от отговорите на заповестите съобщения по други постановления, че по банковите сметки на дружеството липсвал авоар, достатъчен да обезпечи изцяло размера на процесното вземане. Тъй като дружеството не притежавало ППС, ценни книжа и друго имущество, това обосновавало необходимостта от налагането на допълнителни обезпечителни мерки,

Още в хода на административното производство е имало данни ,че наложената възбрана е върху 1/2 от недвижимите имоти, които са в режим на съсобственост и върху тях има наложени множество възбрани и иски молби, но това обстоятелство не било пречка да бъде наложена възбрана от публичния изпълнител при ТД на НАП С.Доколкото в случая не се спори, че е установено наличие на публични задължения на жалбоподателя в голям размер, налице е основание за налагане на обезпечителни мерки. Следвало да се съобрази чл. 214 от ДОПК, която дава възможност на длъжника по негов избор изпълнението да бъде насочено върху други негови движими или недвижими вещи, като по административната преписка липсват данни [фирма] да се е възползвало от тази възможност.

По делото е изслушано заключение на вещо лице по съдебно техническа експертиза, което на поставените въпроси е дало следните отговори:

1.На въпроса "Какъв е регулационният статут на УПИ XI-1544 и УПИ VI-1544, кв. 118 по плана на[жк], [населено място], като бъде взета предвид Заповед "№ РД-50-185/16.11.2007г. на СО, район "В."?, вещото лице е отговорило, че съгласно Заповед № РД-50-185/16.11.2007г. на СО, район "В." УПИ XI-1544 и УПИ VI-1544, кв. 118 по плана на[жк], [населено място] са обединени в УПИ VI-1544, кв. 118, с площ 1665 кв.м.

2. На въпроса "Съществува ли към настоящия момент УПИ XI-1544 съгласно регулационните регистри?", според вещото лице към настоящия момент УПИ XI-1544 не съществува като самостоятелен имот, тъй като съгласно Заповедта на СО, район "В." от 16.11.2007г. е обединен с УПИ VI-1544. и е образуван нов УПИ VI-1544, който представлява поземлен имот с идентификатор 68134.1971.1544 по кадастралната карта на район "В.",[жк].

3.На въпроса "Имало ли е промени в регулационния статут на описаните в първи въпрос урегулирани поземлени имоти и ако е имало кога са извършвани?", според вещото лице описаните в първи въпрос УПИ XI-1544 и УПИ VI-1544 по регулационния план, одобрен със Заповед от 1999г. представлявали два парцела от един имот, са обединени в нов УПИ VI-1544, други промени не били извършвани.

4.На въпроса "Какъв е размерът на всяко едно от описаните в първи въпрос урегулирани поземлени имоти съгласно кадастралната карта?", според вещото лице по одобрените кадастрална карта и кадастрални регистри поземлен имот с идентификатор 68134.1971.1544 е с площ 1665 кв.м. По преходен регулационен план, одобрен 1999г. УПИ XI-1544 е с площ 866 кв.м. по нот. акт и УПИ VI-1544 е с площ 800 кв.м. по графични данни.

По делото е изслушано и заключение на вещо лице по съдебно-икономическа експретиза, вещото лице по която е дало следните отговори: балансовата стойност на процесния възбранен поземлен имот, е в размер на 293 374,50лв.

При така установеното по фактите, съдът приема от правна страна следното:

Органът е компетентен да издаде оспореното по делото решение, но същото с оглед данните по делото, преценката за законсъобразност на постановлението е неправилна.

На първо място, видно е, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С19022-022-0035835/10.05.2019г. на публичния изпълнител, е наложена възбрана върху S идеална част от два поземлени имота, обозначени така:

-поземлен имот обозначен така“ КИД 68134.1971.1544 по преходен план 1544,

парцел XI - 1544 от квартал 118, площ по документи - 860 кв.м.

-поземлен имот обозначен така“ КИД 68134.1971.1544 по предходен план 1544, парцел VI -1544 от квартал 118, площ по документи - 800 кв.м.

Видно от заключението на вещото лице, УПИ XI-1544 и

УПИ VI-1544, кв. 118 по плана на[жк], [населено място] са обединени в УПИ VI-1544, кв. 118, с площ 1665 кв.м., който представлява поземлен имот с идентификатор 68134.1971.1544 по кадастралната карта на район "В.",[жк].

Фактически само вторият възбранен имот като обозначение съвпада с действащия план, като е следвало да бъде посочена и действителната площ на имота. Съдът намира, че е посочен актуалният действащ идентификатор на имота - 68134.1971.1544, но не съответства площта на имота.

Действително към датата на налагане на възбраната с процесното постановление, дори и да се приеме, че имотът на дружеството е посочен вярно и е негова собственост посочената идеална част, то е налице свръх обезпечение. Така според постановлението задълженията са в размер на 71 645,98 лв. за главница и лихви по изпълнителното дело, а двата имота са посочени с балансова стойност от по 20 000лв. за която не е ясно въз основа на какви данни е определена. Видно е от заключението на вещото лице, че имотът на дружеството е с Балансова стойност 293 х.лв., която стойност е посочена в баланса на дружеството към 31.12.2016г. в частта за активи, позиция 02210 - земи- л. 7 от делото. Следователно, дори да не е разполагал с данни за права на други лица върху възбранения имот, тъй като балансовата стойност надвишава повече от 4 пъти стойността на публичното вземане, публичният изпълнител е следвало да прецени принципа за съразмерност. Данните за балансовата стойност на имота е следвало да бъдат съобразени от документите, съдържащи се в счетоводството на жалбоподателя, и в които е посочена, какъвто документ е счетоводният баланс или сметката за дълготрайни активи. Съгласно чл. 195, ал.6 от ДОРПК, обезпеченията се налагат по балансова стойност, а ако няма такава , - следващи посочени в разпоредбата стойност. От заключението на вещото лице се доказва, че имотът е заведен по баланса на дружеството и има балансова стойност.

В случая публичният изпълнител не е спазил принципа по чл.5 ДОПК - на служебното начало, да изиска и събере данни за балансовата стойност на възбранения имот. Съгласно чл. 195, ал.6 от ДОРПК, обезпеченията се налагат по балансова стойност, а ако няма такава , следващи посочени в разпоредбата стойности. От заключението на вещото лице се доказва, че имотът е заведен по баланса на дружеството и има балансова стойност.

Съгласно чл.197, ал. 7 ДОПК , обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. В случая тази разпоредба не е спазена, предвид, че публичните вземания превишават повече от 4 пъти размера на задълженията.

Недоказани са твърденията, че дружеството не разполага с други активи, доколкото не се основават на счетоводни данни по баланса на дружеството. Органът се е позовал само на активи, които се вписват в публични регистри.

На следващо място е видно, че действително възбраненият имот е обременен с претенциите за собственост на много лица - на които още през 2010г. са продадени жилищни обекти от посторената в имота жилищна сграда - например нотариалният акт на л. 20, 26, 28 и 29 от делото, които продажби включват и идеални части от правото на строеж върху описания имот, върху който е построена сградата.

Представени са и писмени доказателства, - решение № 470191/14.08.2018г. по гр.д. 20748 /2017г., според които от страна на дружеството-жалбоподател е поето задължение заедно с прехвърленото право на собственост да бъдат прехвърлени и идеални части право на собственост върху недвижимия имот. Видно е също, че са предявени иски и постановени решения, с които се обявяват за окончателни предварителни договори по чл.19, ал.3 ЗЗД за продажбата на идеални части от процесния имот - л.215, 219 от делото.

Очевидно след закупуването на S от имота от дружеството-жалбоподател, във връзка със строителството на жилищна сграда и прехвърлянето на права на собственост върху обекти в сградата и идеални части от правото на строеж върху имота, са поети задължения за прехвърляне на идеални части от дворното място падеж издаване на разрешение за ползване на сградата.

Както е посочено в едно от съдебните решения, съгласно чл.38, ал.1 от ЗС, частта от дворното място, която е застроена, винаги представлява обща част по естеството си., предназначението на тази част не би могло да бъде променяно, а останалата част от дворното място, не винаги представлява обща част но смисъла на същата разпоредба.

От чл. 213, ал.1 ДОПК следва , че принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изрични изключения. От данните следва, че след закупуването на S от имота от дружеството-жалбоподател, във връзка със строителството на жилищна сграда и прехвърлянето на права на собственост върху обекти в сградата и идеални части от правото на строеж върху имота, и са поети задължения за прехвърляне на идеални части от дворното място с падеж издаване на разрешение за ползване на сградата. Тези данни поставят под въпрос каква част от имота е собственост на жалбоподателя, което остана недоказано по делото, и в нарушение на чл.213, ал.1 ДОПК очевидно е наложена възбрана и върху съсобствената част от имота на трети лица, предвид обсъдените съдебни решения по-горе.

Органите по приходите е следвало да проверят правата върху имота за да не създават пречки и затруднения на трети лица с права отпреди налагането на възбраната, както и за изясняването на съсобствениците, с оглед предвиденото по чл. 258 ДОПК за правата на тези лица.

С оглед на всичко изложено, поради допуснати нарушения на горните разпоредби, неправилна е преценката в оспореното решение на директора за законосъобразност на процесното постановление на публичния изпълнител, не се доказва по делото, че с издаването му са спазени относимите разпоредби на закона, обсъдени по-горе, с оглед на което същото е материално-незаконсъобразно. Съдът следва да постанови отмяната на решението на директора и вместо него да постанови отмяната и на постановлението на публичния изпълнител.

От страна на жалбоподателя са направени искания за разноски - за държавна такса - 50 лв., за възнагражденията на вещите лица - общо 825 лв. (425 и 400 лв.), за възнаграждение на адвоката - 800 лв., платени в брой съгласно договора за правна помощ и процесуално представителство, служещ и за разписка, или общо 1675лв. От ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът като съобрази извършените процесуални действия по делото, както и предвид възнагражденията по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, намира ,че не е налице прекомерност.

Съгласно чл. 197, ал.3 ДОПК, съдът следва да отмени постановлението ако не са спазени изисквания за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 195, ал.5 ДОПК.

На основание изложеното, чл. 197, ал.3 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба с дата 29.07.2019г. на [фирма] с ЕИК[ЕИК], и седалище С., Решение №ПИ-269/15.07.2019г. на изпълняващият длъжността директор на ТД на НАП – С., и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) №С190022-022-0035835/10.05.2019 г., издадено от М. С. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА А. ЗА ПРИХОДИТЕ чрез ТД на НАП - С., да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], сумата от 1675 (хиляда шестотин седемдесет и пет) лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: